

20. szám.

Május 16-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
 jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

AMA STEREOTYP „EGY HALOTT“ BÜCSÜZTATÓJA.

Instálom alássan egész tisztelettel
 Még én rajtam kívül senki sem esett el,
 Magam vagyok csupán, ki minden csatában
 Rendesen meghalok, uram parancsában.

Kiszolgáltam immár sok kapulációt
 Segíték megtörni sok kemény nációt,
 Azok ezerével hullottak mint a légy;
 Részünkről csupán én voltam a martalék.

Mindenütt ott voltam, mindenütt elestem,
 Diadal-bülletén hirdeté holttestem,
 Csak néha számított, mintegy útravaló,
 Mellettem halottul írva egy sánta ló.

Uram, én szívesen teszem, hogy meghalok,
 Mindig visszahoznak tudom az angyalok.
 Már én a meghalást kutyába se venném
 Csakhogy egyszer magam aztán kipihenném.

De hogy ma Olkusznál harapjak a fübe,
 Holnap meg Koninnál lövettessem föbe,
 Hogy minden tábornok engemet gyászoljon,
 Akkor, bár meghalok, de sohszem alszom jól.

Azért alázatos kérésem az lenne,
 A halált megszoktam, megnyugoszom benne.
 De hadd nyugodnám hát! Halna meg már más is.
 Jönne már szokásba valami más frázis.

S ha már eltemettek, csupán arra kérlek,
 A hosszú dárdámat mellém fektessétek,
 Feltámadás napján nehogy a rosz lengyel
 Még bozse cosz polszkét ott s énekeljen.

S mielőtt a vermet reám hantolnátok
 A jó kancsükámat kezembe adjátok.
 Hogy legyen a lengyelt — ha nem akar menni —
 A paradicsomba mivel beteretelni.

K—s M—n.

Valamint az 1861 és 1862-ki, ugy a folyó évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs baratom uram!

Minthogy bícsi nemzeti bank nem akarja adnyi töbet pínzt, akarog mondanyi : bankot, — Magyarorszagban lívő *ingatlanokra*, s mint-hogy nekem pedig kelene pínz, de sok ; bator-kodog alazatosan bejelentenyi, hogy in mar

nem vagyog *ingatlan*, in mar *ingadozo* va-gyog; had in ram mar batran kölcsönözhet akarmenyit.

Alazatos szolgálja

Tallerosy Zebulon.

ELMÉLETLEN LÉLEKTAN.

Irta unalmában egy falusi ember.

Nagy dolog az, mikor a szegény ember fiának évtizedeket kell valamelyik isten-hát-megi helységben töltenie; az apocaliptikus rajongásokba is beleun utoljára s a lélektan fölött gondolkozik.

Egy ilyen művet bocsátottak legközelebb birálatom alá; közlöm kivonatos tartalmát, rövidke megjegyzéseket tévén hozzá.

„Az isten nem egy, hanem kettő; egyik a philosophia istene, másik a hit istene; az átalány istene a philosophia istene, a kinyilatkoztatás istene a hit istene.“

Minthogy pediglen vannak ezen a földnek nevezett bolygón nemcsak philosophusok és theologusok, hanem esizmadiák, timárok, politikusok és *függetlenek* is; jó lett volna minde felekezetbelieknek egy-egy külön istent föl-állítani, hogy tetszésük és czéh-érzelmeik szerint decorálhassák.

„Több lévén az isten, több a világ is; a bolygók egy nap körül forognak; ez az egy nap másik nap körül forog, ez a másik egy harmadik, ez a harmadik egy negyedik körül és így tovább, míg nem utójára a végtelen absolut átalányra, minden világ világára, minden átalány átalányára, magára a mindenségre jutunk.“

„Az ember oly viszonyban áll az átalány-hoz, mint a bolygó az első naphoz; az ember szellemi napja az átalány.“

Az ember lelke tehát bolygó és napja körül forgó anyagi lény, mint például a keréktalp forog a küllő körül, és az agy körül, az agy a

tengely körül; a tengely tartja a kocsit, a kocsit huzza a ló, a lovat nógatja az ostor, az ostort fonja a szijgyártó.

„Az átalány az isten egyik eszméje, az ember az átalány egyik eszméje.“

Ergó a keréktalp a tengely egyik eszméje, a tengely a ló egyik eszméje, a ló pedig a szijgyártó egyik eszméje.

„A lélek a test és szellem együttműködésének eredménye, de egyszersmind az anyag-nak és szellemnek szülője.“

Tehát apja és fia, anyja és lánya, talán nagyapja, nagyanyja és unokája önmagának.

„A léleknek nincsenek gondolatai, hanem a lélek maga a gondolat; minél több gondolata van valakinek, annál nagyobb a lelke; a lélek a gondolatok összege.“

Hogy a léleknek nincsenek gondolatai, szerző hihetőleg saját magán tapasztalta, a gondolatok summájának egy lélekbe szorítása meglehet nem fog szellemi túltengésre vezetni, sőt ellenkezőleg, ha a nagy summa teszi a nagy lelket, lélekfogyatkozás idejében csak el kell metélni a nagy lelkeket, mint a gilisztát és ázalékférget, hogy megszaporodva apró lelkecskék támadjanak belőlök. Ez igen becses elmélet már csak azért is, hogy az ily új szülötteket nem kell majd szoptatni, taníttatni s a dajkával a muzeumkertbe küldeni, hogy a nagy lépcsőről lepotyogva, fejök lágyára essenek.

„A föld lelke az ember; az emberi nemzet lelke egyesek lelkéből alakul; az öntudat meg-

semmisíthetlen; a halottak lelke öntudatosan az élőkben lakik.“

A föld kétségtelenül nagy állat lehetett, míg a lélek, az ember nem egyesült vele; kérdés már most: mi a föld mióta lelke van?

Az egyesek lelkéből összetákolt emberi nemzet lelke czifrább lehet akár Aristidesnek feketére festett, hajdan roppant tulipántos fehér helenájánál is, melyet nemrég elloptak, ha igaz. Ez a tarkaság annál kirívóbb lesz, ha például Socrates és Caligula, Lucretia és Aspásia, Numa és Nero, Sz. Jeromos és Machiavelli, Borgia Sándor és az asceta Hadrian, Nagy Sándor és Herostrates, Griseldis és Medici Maria, Göthe és Paoli Betti, Pestalozzi s egy kozák hetmann I. Aristides és II. Aristides, Humbold Sándor és az elméletlen lélektan szerzője egymás tőszomszédságába jutnak.

Ha igaz, hogy a halottak lelke az élőkbe szállásoltatik s öntudatát megtartja, szörnyű baj, hogy szerzőnek nem Aristoteles vándorlelke jutott. Legjobb lesz, ha kvártélyezedulát ragaszt homlokára s rá írja: „Ezen homlokban még egy üres szállás kiadandó.“

„Eddig azzal ámitották a bölcsek a világot hogy a lélek időben, a test térben létezik. Nem igaz. Hányszor álmodunk házokról, fákról, mákvirágról s egyéb kézzel fogható tárgyokról, mi csalhatatlan bizonyossága annak, hogy a lélek térben is létezik, mert térben lévő tárgyokról

álmodik. Hányszor sáppad el az ember, ha nyakon nem ütik is, csak úgy ijeszti meg; ilyenkor a lélek hat a testre, mely térben létezik, tehát a lélek is térben létezik.“

Ezen okoskodás alapján így is gondolkozhatnánk:

Nekem ugyan egy garasom sincsen, hanem képzelem, mintha tíz millió forintom volna; ebből mindenelőtt egy milliót a tudományos Akademiának, egy felet a Kisfaludy-társaságnak s egy felet Pest városának ajándékoznék hogy lelenczházat építtessen rajta, melyre igen nagy a szükség. Azután elmennék Festetich grófhhoz, ki a muzeum mellett azt a gyönyörű palotát építteti, megvenném tőle másfél árért; valamelyik eladósodott földesur jószágát is megvásárolnám; kikeresném magamnak a legszebb leányt az országban s elvinném feleségül képzeletben. Utána aztán megkivánnám a tudományos Akademiától, a Kisfaludy társaságtól és a lelenczháztól, hogy válaszszanak meg tiszteletbeli tagnak; Festetich gróftól, hogy engedje át szép palotáját; a földesurtól, hogy takarodjék birtokáról s adja nekem; a legszebb lánytól, hogy legyen feleségem.

Mindezek hihetőleg azt mondanák, hogy nem alkuszunk ilyen képzeletekre alapított jogigényekkel; mi meg azt mondjuk, hogy nem nekiünk való ez ilyen ábrándokra bazirozott logika.

Gyárfás.

Eredeti fordítások.

Németből magyarra.

Ein Abgeordneter mit Vollmacht versehen. — Egy alárendelttel telecsinálta tévedésből.

Das Geschütz versagte als Sielosdrücke. — Az őrizet elmondta, mint nyomta őket a sors.

Er wird sich im Laufe des Mondes rächen. — Futása alatt a holdban gereblyélni fog.

In Folge seiner ausgezeichneten Leistungen war man ihm mit unsaglicher Treue ergeben. — Sorban kijelelt léceit az ember még három elfürészeltetlennel neki adta.

Magyarból németre.

^ nemes embernek jobbágyai valának. — Der edle Mensch hatte bessere Betten.

Igen, őszinte ember. — Ja, er ist auch ein Mensch.

A borzas kisasszony kiállhatatlan. — Das Dachsenweibchen kann nicht hinausgestellt werden.

— Két deák leczkét tanulgatván, az egyik miután még egyszer gyorsan végig ment volna rajta, mondá a másiknak: No öcsém, most examinálj! — ha felakadok pofon ütöm magamat; — azonban már a harmadik sornál felakadt; már emelé kezét is, de pajtása gyorsabb lévén, rögtön odacsattantott egyet a pofájára. Ne vedd rosz néven öcsém, csak irántad „való előzékenységéből történt.“

Hová tegyük el a viczceket nyáron, hogy elálljanak ?

ELMESZIKRÁK.

I.

Azt beszéli a világ
Kedves jószág a virág,
De én azt nem hiszem,
Mert hiszen
Az már egyszer világos :
Se az orr
Se a bor
Nem tetszik ha virágos.

II.

Ha állattá lenni kén'
Nem lennék ló se tehen.
De ha meg kék lenni már,
Lennék inkább dromedár.
Boldog állat a teve,
Hasában a hordaja,
Csupán csak az a baja
Hogy nem borral van tele. K. L.

Szegénységi bizonyítvány.

B. M. Hát e kicsoda?

K. M. A szegény ügyefogyott Handabanda.

B. M. Mi kell neki?

K. M. Azt kívánja, hogy adjunk neki „Szegénységi bizonyítványt.”

B. M. No azt én is aláírom.

Borkoresolyák.

= X. ur nagy ellensége volt a nagyságos ezimnek, kivált jaj volt saját eselédeinek, ha ezek úgy találták szólítani. Egyszer fogadott egy kocsiszt, ki még tettes urnál nem szolgálván, X. barátunkat is nagyban nagyságolá. Halja-e Ferencz! mondá egykor X. ur kijöve a türelemből a sok nagyságolás miatt, — hagyjon fel azzal a nagyságos urazással, nem vagyok én se mágnás, se zsidó, értette-e?

— Igenis értettem nagyságos uram!

= Temetett a b—i rector s a bucsuztatóban ki akarván magáért tenni, ekkép kezdett hozzá:

Látom a cherubint fehér gyöles ruhában,

Omik Sára lelkét tartván a markában.

— Ugyan recturam! — mondá a földesur temetés után — már hogy gondolt olyat, a cherubint fehér gyölesbe öltöztetni?!

— Már nagyságos uram! engedelmet kérek, egy bankó forintért csak nem öltöztethetem biborba!

= Z. barátom már tanuló korában is szeretett a szép hölgyekkel mulatni, s megtörtént hogy e miatt nem mindig készülhetett elillően az előadásra. Egy estve is mulatságban lévén, a reggeli előadáson nem igen sokat tudott a Ciceróból. A tanár — bár kissé szigorú volt — igen kedvelte Z. nyíltságáért s könnyű felfogásáért, mintegy enyelegve kérdé, hogy bizonyosan megint valami szép leány volt az oka hogy el nem készült a leczkére.

— Megvallom — mondá Z. — hogy K. Piroskánál voltam estélyen, azért nem készültem el.

— Jól van jól édes barátom — mondá a tanár — csak hogyha Pirokához járogatunk, majd fehéren marad a tudomány.

= Pali szerette a szép ruhát, de nem szokta kifizetni az árát. Barátja egy szép uj attilát pillantván meg rajta, dicséri: ejnye beh szép, ugyan hogy volí? Ne azt kérdd barátom hogy volt, válaszol Pali, hanem „hogy lesz?”

= 1850-ben K. bácsit valami elrejtett nemzetőri fegyverért Kassára vitték, hol pár hónapig el is volt zárva; ez idő alatt irt egy levelet nejének, melyben lelkére köti, hogy mire haza megy a szölejében a berekenye fát kivágassa. — Tudniillik hogy a gömörmegeyi köznép a berekenyét *Kássának* hívja — nem akarom írta az öreg ur, hogy erre a városra otthon valami emlékeztessen.

= Ugyan csak ő vele történt ez is. Bortermésével semmikép sem tudott kijönni; egy évben épen tizenkét hordó bora teremvén, mindenikre fölírta a hónap nevét, azzal az erős szándékkal hogy mindenik hónapban egyet fog elfogyasztani, s így már

csak majd eltart esztendeig, mondá a jó öreg. Midőn egy izben nála levő barátai a hónapok felett versengnének, egyik juliuat másik juniuat állitván, hogy folyik: az öreg ur egész hideg vérrel mondá: sem egyik, sem másik nincsen, hanem *december* van, ha nem hiszitek jertek a pinczémbe, s nézzétek meg hogy már december járja!

= Savanyu borus félpofával — mert a másik felit bekötve tartá — járt N. az utcán. Mi bajod? kérdi tőle ismerőse. — Szent Antal tüze bántja arczomat, panaszolja a szenvedő. Kevéssel azután bezzeg édes derült tele pofával találkozik ugyanaz, az iménti szenvedővel. Pajtás! — nagyon fényes piros az arczed, talán megint a szent Antal tüze bánt? — Nem, felel a pityókós, most az egyszer szent Ivó lángja piritja arczomat.

= Vendégei valának egy igen bibliás, de annál fősvényebb öreg urnak. Már szinte agyencbeszélte őket a bibliából, és a vendégek sovány áhitattal halgatták a gyertyatartóról, a 10 szarvu sárkányról a mennyei fehérőlől a praelectiókat, mi közben nyelének nagy száraz kortyokat. Volt a társaságban egy hamis kandidátus is, ki a sok böles beszéd után felkérte az öreg urat, olvasná meg mit mond Ámos proféta, profétája IV.-ik része 1-ső versének utolsó sorában. Az öreg ur mohón ütötte fel a mindig kéznél levő bibliát, s majd az álla eselt le midőn ott ezeket olvasá: *hadd elő, hadd igyunk.*

Ily bibliás embernek ily bibliás felhívásra aztán nem lehetett retirálni, hanem vette a jól őrzött pinczekulesokat, s hordta fel az ót is, az ujat is, s még mikor a vendégek távozni akartak, marasztotta őket: hiszen Ámos proféta mondta: *Hadd elő — hadd igyunk.*

= Nagy szörnyü énekszót hallok felém harsogni a szomszéd szöllőből, kinézek présházam ajtaján, s látom hogy a szomszédom egy kiürült 12 akós hordót mosogat, közbe közbe harsányan énekelvén. „Mit csinál szomszéd uram?” kérdém. A 88-ik zsol-tár 11-ik yersét énekelgetem biz én, felele siralmas hangon. És ez valóban nagyon is beillik hordómosó éneknek: mert azt mondja ott szent Dávid: *Te viszed távol én tőlem az én esmerő barátimat, akár mint hívjam rokonimat, nincsen semmi hüemberem. Régi barátaim az inségben iszonyodnak jöni előmbe.*

= *Tréfásy.* No, csizmaművész ur; a sógorom úgy recommendálta magát nekem mint valami nagy bajnokát az árnak.

Bocskorik. Kérek, Kérek! s mmi nágy baj, az ár se nagy; izz olan csizma várrok a degindetes urat, hogy — hogy az országban se lesz párja.

T. No izz ha párja nincs, süsse meg! azt hiszi hogy egy szál csizmában fogok biczegni?

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Historiai adoma.

Hogyan törtek el az új tányérok.

Dr. B. bácsi 12 szép porcellán tányért vett nejének Pesten ajándékba, örült neki határtalanul a kis mama, mert a tányérok igen szépek voltak; de örömét megzavarta Pörke, a szolgáló, mert egyet — rettenetes kimondani is — eltört. No aztán volt neki mit hallani. Te ez, te az — tudjuk mindnyájan milyen keresetlen czimekkel szokták az ilyen szegény büzös szolgálókat traktálni, — hogy merted az én új tányéromat eltörni? hogy tudtad ezt a drága porcellánt eltörni? ez így ment sok órán keresztül, olykor olykor talán a keze is eljárt a tensasszonyinak; de minden egy-egy felvonásnak ez volt a refrénje: hogy tudtad tányéromat eltörni? Férje, a kinek dolgozó szobájába minden szó behallott, eleget kérte, eleget csitította őt, biztatta hogy majd hoz helyette másikat, de az mit sem használt, egyre szólt a leczke, hogy tudtad eltörni az én szép, az én új tányéromat? B. bácsiból is kifogyott az ezredik kérdésre a türelem: felkelt író asztala mellől, szépen kezibe vette a még életben volt 11 tányért, s mikor megint hangzott a hogy tudtad eltörni új tányéromat. B. bácsi mind a tizenegyet a földre vetette. Így édes feleségem nézd. S e szédületes jelenetre ott áll a doctorné, mint egy második Lóth neje, soha többé nem kérdezve: hogy tudtad eltörni az új tányéromat?

A lélek-átruházás elmélete.

Egy — aligha nem német — professor azt az elméletet állította fel, hogy holta után minden ember átruházza a lelkét valami más élőre, a kihez legtöbb rokonszenve van; a föltő egy költőbe a hadvezér másik hadvezérbe; úgy hogy azok csak azt veszik észre, hogy egyszerre megszaporodtak a tehetségeik. E szerint már nagyon érdekes volna tudni, valjon Vörösmarty és Petőfi szellemeit melyik poétáknál kell keresni? A mi Shakespeare és Moliere szellemeit illeti, azokat rég látjuk, hogy mennyire át vannak ruházva, azzal a kis metamorfózissal, hogy a mint ők irtak „nagyokat“ úgy örököseik irnak „sokakat“ a mi a matematika előtt egyre megy. Quadratum hypothenusae est aequale duobus quadratis cathetorum. Magyarul: „Shakespearetól egy darab annyit ér, mint Dumanoir és Dennerytől kettő.“

Házmesteri költészet.

Ezen épületben vagyon egy holnapos Szoba kiadandó, a mely butorzos Igen csinos szoba, alkalmas nagyon, S hozzá még mérsékelt olcsó ára vagyon.

Borkorcsolyák.

= *Vevő.* Ejnye, talán az ur családjából halt meg valaki hogy fekete pecsétet használ?

Kereskedő. Oh nem; ezt csak akkor szoktam használni, ha tartozását küldöm meg valakinek; ennek a tartalma is már fájdalom, a gyárnoké.

= Furcsa házuk lehet azoknak a pesti főuraknak, mond egy a ny—i parasztok közül, kik ek a bíró estéknél a „Vasárnapi Ujság ot“ szokta felolvasni, mindig csak alsóházat, felsőházat hallok emlegetni, de pitvarrol soha sincs szó!

= Furcsán járt a minap egy író: ebéd után mint rendesen, íróasztalára tették a fekete kávé; egyszer csak azon veszi magát észre hogy a tinta sehogy sem fog. — Köz lebből vizsgálván a tintát, hát látja hogy csupa szórakozottságából a tintát itta meg s tollát a fekete kávéba mártogatta.

= *1. Palócz.* (Képeket szemlélgetve) Hát melyik már az a Napoleon?

2. Palócz. Hát az ahun ni, a kinek három felé áll a bajusza la!

= Már most nem soká komolyan fenyegetve lesz nemcsak az európai, hanem az egész világ egyensulya, ha a muszkák annyi csapatot összevonnak egy helyen, még fölbillei a föld; — szerencse még mind e mellett hogy a tulsó hemiszférán is veszednek.

= Ha a czárnak most hatalma volna Saturnus fölött, mindjárt megparancsolná neki — nemfogadás esetében 100 kancsukavágással bítván őt — hogy 3 hónapból csináljon két hetet.

= **Utánam! Kövessetek!** mond a **Vezér** pályatársainak és beveszi rohammal — a praenumeratiót s nem ad lapot.

Ama bizonyos csizmadia és felelése kérdései és feleletei.

Oraculum. Natura horret vacuum: azért senki se csodálkozzék rajta, ha olyan helyre jut a mely még üres.

— — Berg tábornok ugyancsak megijesztette ám a zsidó rabinust Varsóban. (Mit mondott neki?) Azt mondta neki, hogy a zsidók *rosz emberek* mert mind a lengyelekkel tartanak. A rabbi elismerte, hogy bizony *rosz emberek* a zsidók. Berg tehát azt kívánta, hogy a rabbi a szószekekről átkozza meg a lázadókat. „Hja, uram, mond a rabbi, de mit éra *rosz emberek átká*; azt az Isten mind áldásra fordítja.“

— — Mikor Rotschild aláírta a mostani 40 milliós kölcsönt 102 $\frac{1}{2}$ -el, egy bankár ismerőse aggodva mondta neki, hogy nem tartja-e ezt nagyon merész állapotnak. „Ejh! mond Rotschild ne törd te ezen — az én fejemet.“

— — (Valjon micsoda czim alatt lehet kérdezősködni a mostani szálláson a principális felől?) Hát „Herr—Numero 17.“ Mert ez most úgy van, mint mikor a csizmadiamester valami kravalba keveredett az inasával együtt, s befogták mind a kettőt; éjjel aztán a majster megszomjazik, s kiált az inasra: „te kölyök, add ide azt a korsót.“ — „Semmi *kölyök!* kiált vissza a kölyök; hanem *bajtárs ur.*“

— — „Nevetséges dolog!“ mondta Wjelopolszky örgróf. (Miért *örgróf* az?) Azért, mert a foglyokat strázsálja; (németül *Profuszgraf*); tehát ez mondá azt Miniszvefszkynek, az írónak, hogy nevetséges állapot, mikor az megmutatta neki a lengyel nemzeti bizottmány ítéletét, melyben őt halálra ítélték. Mikor aztán végre is hajtották rajta, akkor aztán azt mondta, hogy „ez már *rosz dolog.*“

— — Így legyen az ember híressé! Már Pusztovojtoff kisasszonyról Berlinben is, Bécsben is szindarabot csináltak. (Azt írja valami német lap, hogy

Pusztovojtoff kisasszony apja tulajdonképen magyar ember volt: Pusztafi.) Az ám. Benne is van Jókai Mór legujabb regényében Pusztafi, ez a historiai kutforrása a német hirlapnak. Hanem már várná be elébb, hogy mit csinál Jókai azzal a Pusztafival, mert ha a regény végin le találja nyakaztatni, nem tudom, hogy viszik el Oroszországba?

— — (Hát a principálisunkat meg most tiszteletbeli *molnármesternek* választották meg?) Igen. A bajai gözmalom-társulat. (Ez aztán igazán megtiszteltetés.) Valahogy a szedő „t“ helyett „l“-et ne csipjen fel, mert akkor *meqliszteltetés* lesz belőle. (No majd meglátom, milyen molnárpogácsát fog sütni?)

— — (Azt hallottam, hogy ezután a telegramokat megezüstözött papirosra fogják írni.) Igen, Franciaországban: ott ezüstözhetik a papirosot, de mink hamarabb megpapirosozzuk az ezüstöt.

— — Jót mondott az öreg legényem, a Gyurka ezekre a hirlapi vezérczikkekre, a mik a lengyel dolgozók iródnak. Azt mondta, hogy az épen olyan, mint mikor valahol nagy tűz van, aztán valaki gyertyát tart mellé, hogy jobban láthassa a *közönség* az égést.

— — A mult héten a német színházban magyar játszottak a magyar színészek jótékony célra, ugyanaz nap németül énekeltek „zsidó“ operát a magyar színházban. — De nem jótékony célra.

— — Egy gazdag bankár odamegy a miniszterhez: „ő felsége születés napjára szeretnék tiz hadastyánt megvendégelni.“ — „Nagyon szép, mond a miniszter; erről jelentést fogok tenni ő felségének.“ — „Jelentést tetszik tenni? úgy kérek tizenöt hadastyánt.“ — „Különösen fogok róla jelentést tenni.“ — „Különös jelentést! Kérek husz hadastyánt az asztalhoz.“ — „És ajánlani fogom önnek pénzügyi tanácsossá kineveztetését.“ — „Pénzügyi tanácsossá! óh úgy huszonöt hadastyánt instálok.“ (Hát aztán mi az a pénzügyi tanácsos?) Olyan ember, a ki tanácsot ad, mikor pénzt kérnek tőle.

— — Franciaországban most az *aczel ékszerek* kaptak divatra az asszonyágoknál. (Sokkal szebb volna, ha a francia *férjak* tündökölnének aczel ékszerekkel.)

— — Az Illustrated London News egyetlen egy napon 80 ezer pft áru lapot adott el. (Volna olyan magyar ujság, a melyeknek az egész esztendőre is elég lenne.